

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/32558 en 07/32557 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 24 december 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij brief van 14 oktober 2003 heeft . (hierna: de vreemdeling) zich bij de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) als schrijnend geval aangemeld.

Bij besluit van 25 januari 2006 heeft de minister deze als aanvraag om een verblijfsvergunning aangemerkte aanmelding niet in behandeling genomen.

Bij besluit van 26 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het bezwaar, voor zover thans van belang, ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 december 2007, verzonden op 7 januari 2008, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, (hierna: de voorzieningenrechter) voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 februari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 augustus 2008, waar de vreemdeling, in persoon en bijgestaan door mr. A.J. Eertink, advocaat te 's-Gravenhage, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. G.M.H Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als eerste, derde en vierde grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de tweede grief klaagt de vreemdeling - zakelijk en samengevat weergegeven - dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat, aangezien hij nimmer een asielaanvraag heeft ingediend, hij niet valt onder de doelgroep van de Regeling afwikkeling nalatenschap Vreemdelingenwet (oud), zoals neergelegd in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2007/11 (Stc. 2007, 111; hierna: de Regeling). Hij betoogt hiertoe dat, in het licht van het door artikel 1 van de Grondwet gewaarborgde gelijkheidsbeginsel, geen relevant onderscheid valt te maken tussen hem en vreemdelingen die, anders dan hij, vóór 1 april 2001 wel om toelating als vluchteling hebben verzocht en dat hem op

die enkele grond geen verblijfsvergunning kan worden onthouden. De rechtbank is ten onrechte voorbij gegaan aan dit betoog, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht doet de rechtbank uitspraak op grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

Door slechts te overwegen dat, aangezien de vreemdeling nimmer een asielaanvraag heeft ingediend, hij niet onder de doelgroep van de Regeling valt, is de voorzieningenrechter niet ingegaan op de in de tweede grief bedoelde beroepsgrond. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling ten aanzien van het door de vreemdeling tegen het besluit van 26 juli 2007 ingestelde beroep, voor zover daarop na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist, als volgt.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat in het licht van het door artikel 1 van de Grondwet gewaarborgde gelijkheidsbeginsel, geen relevant onderscheid valt te maken tussen hem en vreemdelingen die, anders dan hij, vóór 1 april 2001 wel om toelating als vluchteling hebben verzocht en dat hem op die enkele grond geen verblijfsvergunning kan worden onthouden.

2.4.1. Het Koninkrijk der Nederlanden is verschillende internationale verplichtingen aangegaan, onder meer door toetreding tot het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76; hierna: het Vluchtelingenverdrag) en verschillende mensenrechtenverdragen, zoals het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (Trb. 1951, 154), die in het bijzonder zien op de vraag of bescherming moet worden geboden aan vreemdelingen die op asielgerelateerde gronden hier te lande verblijf beogen. Dit heeft er mede toe geleid dat in de Vw 2000 een strikte scheiding wordt gemaakt tussen asiel- en reguliere procedures, niet alleen wat betreft de wijze waarop een verblijfsvergunning kan worden verkregen, maar ook ten aanzien van de aanspraken die aan een verleende vergunning zijn verbonden en de rechtsbeschermingsmogelijkheden. Daarnaast hebben deze internationale verplichtingen ertoe geleid dat de Nederlandse overheid ten aanzien van vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend andere verantwoordelijkheden heeft aangenomen dan voor vreemdelingen die dat niet hebben gedaan. Zo heeft zij, onder meer reeds met de Regeling opvang asielzoekers (Stc. 1987, 75), erkend dat de opvang van vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend een taak van de overheid is. Deze overheidstaak is inmiddels ook in het verband van de Europese Unie erkend en vastgelegd (Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten). Een dergelijke verplichting bestaat niet ten

aanzien van vreemdelingen die geen asielaanvraag hebben ingediend.

Zoals de staatssecretaris ter zitting heeft uiteengezet, zijn er in de loop van de afgelopen jaren als gevolg van de lange duur van de procedures van vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend onder de Vreemdelingenwet (oud) diverse problemen ontstaan die samenhangen met de (nood)opvang en het verblijf van die vreemdelingen, en was de druk, zowel in het parlement, als daarbuiten, om in ieder geval met betrekking tot de problemen van die groep tot een regeling te komen, groot, hetgeen uiteindelijk heeft geleid tot de Regeling.

Omdat derhalve sprake is van een onderscheid in de verantwoordelijkheden die de overheid heeft voor vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend en vreemdelingen die dat niet hebben gedaan en daarnaast ten aanzien van vreemdelingen behorend tot die eerste groep, die een asielaanvraag hadden ingediend onder de Vreemdelingenwet (oud), problemen waren ontstaan waarvoor een oplossing moest worden gezocht, kan de vreemdeling niet worden gevolgd in zijn betoog dat geen sprake is van een relevant onderscheid tussen hem en vreemdelingen die, anders dan hij, vóór 1 april 2001 wel om toelating als vluchteling hebben verzocht. De beroepsgrond faalt dan ook.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 24 december 2007 in zaak nr. 07/32557;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 214,00 (zegge: tweehonderdveertien euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Wilbers-Taselaar, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

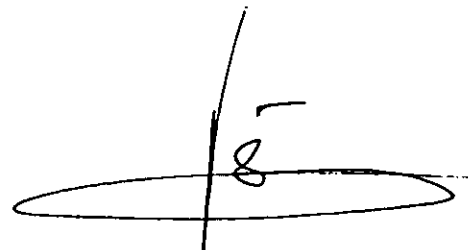
w.g. Wilbers-Taselaar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 november 2008

71-553.

Verzonden: 10 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 07 / 32558 (voorlopige voorziening)

AWB 07 / 32557 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 24 december 2007

in de zaak van:

, van Turkse nationaliteit,

verzoeker,

gemachtigde: mr. M.J. Mons, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,

verweerder,

gemachtigde: mr. C.E. McLean-Laurman, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Bij brief van 14 oktober 2003 heeft gemachtigde van verzoeker verweerder verzocht gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om hem een verblijfsvergunning te verlenen op grond van schrijnende omstandigheden (14/1 brief). Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 17 oktober 2005 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 8 februari 2006 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 27 juli 2007 ongegrond verklaard. Verzoeker heeft hier tegen op 17 augustus 2007 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoeker heeft op 17 augustus 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 Verweerder heeft op 28 september 2007 een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2007. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

zaaknummers: 07 / 32558 (voorlopige voorziening)
07 / 32557 (beroep)

2

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 3.4, derde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan verweerder aan een vreemdeling een verblijfsvergunning verlenen op grond van een andere beperking dan genoemd in het eerste lid van artikel 3.4 Vb.
- 2.5 De voorzieningenrechter betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Verzoeker heeft op 29 november 1999 een aanvraag om een verblijfsvergunning ingediend in het kader van het beleid zoals neergelegd in het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 1999/23. Bij besluit van 19 mei 2000 is deze aanvraag afgewezen. Het hiertegen ingestelde bezwaar is bij uitspraak van 22 november 2000 door deze rechtbank ongegrond verklaard (AWB 00/6092). Op 14 oktober 2003 is door verzoeker onder meer een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier ingediend onder de beperking 'verblijf conform beschikking Minister' waarbij is verzocht om heroverweging van de aanvraag in het kader van TBV 1999/23.
- 2.6 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat bij brief van 21 februari 2007 van de Minister van Justitie aan de Tweede Kamer kenbaar is gemaakt op welke wijze de beoordeling van aanvragen, waarbij een beroep op schrijnendheid wordt gedaan, worden beoordeeld. De inhoud van deze brief is bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag betrokken. Verweerder concludeert dat het langdurig verblijf en de omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving onvoldoende onderscheidend zijn en derhalve niet als schrijnend aan te merken. Verzoeker heeft nimmer rechtmatig verblijf gehad en hem is meermalen te kennen gegeven dat hij Nederland diende te verlaten. Afgezien van het feit dat verzoeker niet heeft onderbouwd, dat een groot deel van zijn familie in Nederland woont, maakt hij geen deel uit van de gezinnen van zijn broers, ooms en tantes. Dat verzoeker zijn dienstplicht in Turkije nog dient te vervullen is evenmin een schrijnende omstandigheid. De verwijzing van verzoeker naar TBV 1999/23 is een separate procedure waarin deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, bij uitspraak van 13 april 2007 (AWB36990) het beroep ongegrond heeft verklaard.
- 2.7 Verzoeker heeft in beroep aangevoerd dat verweerder niet tot de conclusie heeft kunnen komen dat er in zijn situatie geen sprake is van een 'schrijnend geval', althans dat het besluit niet is gebaseerd op een voldoende deugdelijk onderzoek en niet is

zaaknummers: 07/32558 (voorlopige voorziening)
07/32557 (beroep)

3

voorzien van een voldoende daadkrachtige motivering. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat in de brief van 21 februari 2007 het begrip 'schrijnendheid' in hoge mate onbepaald is omschreven. Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten hem nogmaals te horen.

- 2.8 De voorzieningenrechter overweegt als volgt.
- 2.9 De voorzieningenrechter zal beoordelen of verweerder in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat verzoeker niet vanwege schrijnendheid in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. De voorzieningenrechter beantwoordt deze vraag bevestigend.
- 2.10 Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd kan niet tot het oordeel leiden dat verweerder niet in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat verzoeker niet voldoet aan de criteria welke in de brief van 21 februari 2007 van de Minister van Justitie aan de Tweede Kamer zijn benoemd. Het langdurig verblijf hier te lande en zijn integratie zijn daartoe, in het licht van deze criteria, onvoldoende. Voor zover verzoeker beoogd heeft te betogen dat het onafgebroken (feitelijk) verblijf op dezelfde wijze beoordeeld dient te worden als in de regeling 'afwikkeling nalatenschap ouds Vreemdelingenwet' (de pardonregeling) kenbaar is gemaakt, overweegt de voorzieningenrechter dat verzoeker niet voldoet aan de criteria die in dat kader (TBV 2007/11) zijn gesteld hetgeen ook overigens door verzoeker niet wordt betwist.
- 2.11 De stelling van verzoeker dat hij op grond van artikel 8, onder f, Vw, rechtmatig verblijf had tot aan de beslissing op bezwaar van 27 juli 2007, volgt de voorzieningenrechter niet. Verzoeker is sinds 1989 in Nederland, en heeft een aantal procedures gevoerd om toelating tot Nederland te krijgen. Aan verzoeker is, naar aanleiding van door hem gevoerde procedures tot verlening van een verblijfsvergunning, meermalen te kennen gegeven dat hij Nederland diende te verlaten. Van enig gedogen van het verblijf van verzoeker is geen sprake geweest.
- 2.12 Ten aanzien van de stelling van verzoeker dat ten onrechte geen nadere hoorzitting heeft plaatsgevonden met het oog op de voorwaarden en beleidsruimte die de brief van 21 februari 2007 bevat, overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Verzoeker is op 29 maart 2006 gehoord door een arbitrale commissie. Naar aanleiding van de totstandkoming van de brief van 21 februari 2007 van de Minister van Justitie heeft verzoeker zijn situatie bij brief van 26 maart 2007 nogmaals onder de aandacht van verweerder gebracht. Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder kenbaar de inhoud van de brief van verzoeker bij de afweging heeft betrokken. In het licht hiervan en voor zover verzoeker beoogd heeft, dat het niet horen in strijd is met geschreven danwel ongeschreven rechtsregels, volgt de voorzieningenrechter verzoeker daarin niet.
- 2.13 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.14 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.15 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummers: 07 / 32558 (voorlopige voorziening)
07 / 32557 (beroep)

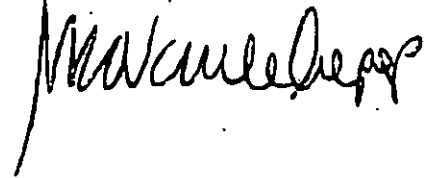
4

3. Bealising

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. M.C.C. van de Schepop, voorzieningenrechter, en op 24 december 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van M.J.E. de Jong, griffier.

Afschrift verzonden op: 07 -01- 2008

Coll: *eb*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

VERMEIJ & MONS ADVOCATEN, RAAD VAN STATE

INLEIDING

04 FEB 2008

FACSELD: 00:

PAR:

MR M.J. MONS
MR A.A. VERMEIJ
ADVOCATEN EN PROCUREURS

STATIONSWEG 137, 2515 EM DEN HAAG
TELEFOON 00 31 (0)70-3805732

FAX 00 31 (0)70-3803597
INTERNET WWW.VERMEIJMONSADVOCATEN.NL

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtpraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Den Haag, 4 februari 2008

verzending: 1. per fax 070-3651380 (enkelvoud)
2. per post (tweevoud)

Betreft: / Staatssecretaris van Justitie
mijn kenmerk: 20080028
uw kenmerk: nieuw hoger beroep

Geeft eerbiedig te kennen:

hierna te noemen: appellant, wonende aan de
geboren op
Turkse nationaliteit, die voor deze zaak domicilie kiest aan het
kantooradres van zijn gemachtigde, mr M.J. Mons, advocaat en procu-
reur, kantoorhoudend aan de Stationsweg 137, 2515 EM 's-Gravenhage,
die, naar de gemachtigde hierbij verklaart, door _____ bepaaldelijk
is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de hierna
genoemde uitspraak:

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de in afschrift
bijgaande uitspraak van de Rechtbank Den Haag, z.p. Haarlem van 24
december 2007, verzonden 7 januari 2008, onder nummer 07/32557
(bijlage 1) en voert daartegen de hierna volgende, zo nodig in
onderling verband en samenhang te lezen grieven aan:

1. Ten onrechte wordt in de uitspraak overwogen als vermeld onder
punt 2.10 van de uitspraak:

"Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd kan niet tot het oordeel leiden
dat verweerder niet in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen
komen dat verzoeker niet voldoet aan de criteria welke in de brief
van 21 februari 2007 van de Minister van Justitie aan de Tweede
Kamer zijn benoemd. Het langdurig verblijf hier te lande en zijn
integratie zijn daartoe, in het licht van deze criteria, onvol-
doende."

Toelichting

Ten onrechte wordt in de overweging in kwestie gesteld dat
appellant niet voldoet aan de criteria die in de brief van 21
februari 2007 zijn opgenomen.

De brief bevat slechts één echt als criterium te kwalificeren punt, namelijk dat er sprake moet zijn van een verblijf van minimaal vijf jaar. Daarnaast kan hoogstens nog gezegd worden dat een criterium is dat er sprake moet zijn van één of meer, wat genoemd wordt, 'bijkomende klemmende klemmende redenen van humanitaire aard' (waarvan een niet uitputtende opsomming wordt gegeven), immers: *'... is er in beginsel geen reden om een verblijfsvergunning te verlenen indien géén van deze omstandigheden zich voordoen.'*

Appellant voldoet aan de maatstaf van een feitelijk verblijf van langer dan vijf jaar en kan tevens bogen op 'bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard'. Wat dat laatste betreft heeft appellant met name gewezen op verblijf in Nederland sinds 1989, het feit dat hij zijn dienstplicht niet heeft verricht (als niet uitdrukkelijk in de brief van 21 februari 2007 genoemde 'bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard') en het langdurige rechtmatige verblijf, met name op basis van de procedure die aanving met de '14-1 brief' (een wél in de brief van 21 februari 2007 als zodanig benoemde 'bijkomende klemmende reden van humanitaire aard', zie grief 3 hierna).

Voorzover er iets is dat als criterium of maatstaf kan worden gekwalificeerd in de brief van 21 februari 2007 geldt dat appellant daaraan voldoet. Aan de beschikking mocht en moest daarom de eis worden gesteld dat op inzichtelijke wijze wordt gemotiveerd waarom appellant desondanks niet voor verblijf in aanmerking werd gebracht.

2. Ten onrechte wordt in de uitspraak overwogen als vermeld onder punt 2.10 van de uitspraak:

"Voor zover verzoeker beoogd heeft te betogen dat het onafgebroken (feitelijk) verblijf op dezelfde wijze beoordeeld dient te worden als in de regeling 'afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet' (de pardonregeling) kenbaar is gemaakt, overweegt de voorzieningenrechter dat verzoeker niet voldoet aan de criteria die in dat kader (TBV 2007/11) zijn gesteld, hetgeen ook overigens door verzoeker niet wordt betwist."

Toelichting

Appellant heeft in beroep (zie aanvulling in beroep d.d. 2 september 2007) betoogd dat, in het licht van het gelijkheidsbeginsel als gewaarborgd door art. 1 van de Grondwet, het voltrekken van het onderscheid tussen diegenen die wél of niet met de gunsten van WBV 2007/11 kunnen worden bedeeld aan de hand van de vraag of wél of niet toelating als vluchteling werd gevraagd onder de oude Vreemdelingenwet (derhalve vóór 1 april 2001), niet houdbaar is. Appellant heeft de stelling betrokken, algemeen geformuleerd, dat er geen juridisch relevant onderscheid bestaat tussen iemand die ergens om vroeg en daar geen recht op bleek te hebben en degene die daar niet eens om vroeg, bijvoorbeeld omdat betrokkene inzag daarop geen recht te hebben. De slotsom van appellant is en blijft dat hij zich in deze procedure kan beroepen op hetgeen uit WBV 2007/11 blijkt ter invulling van het begrip 'klemmende redenen van humanitaire aard' en dat, zo zijn zaak tenminste evenveel aanknopingspunten biedt als volgens dat WBV genoegzaam om een vreemdeling voor verblijf in aanmerking te brengen, hetgeen naar zijn inzicht het geval is, hem datzelfde niet kan worden onthouden op de enkele grond dat hij niet vóór 1 april 2001 toelating als vluchteling verzocht.

Dat betoog wordt niet weerlegd door de, in confesso zijnde, vaststelling dat appellant niet aan de desbetreffende voorwaarde van TBV 2007/11 voldoet. Voorzover de passage in de uitspraak mag worden geacht in te gaan op bedoeld betoog, wordt volkomen lange hetgeen is aangevoerd heengegaan. Overigens bevat de uitspraak geen motivering m.b.t. het betoog van appellant op dit punt en appellant is van

mening dat niet gezegd kan worden dat aan hetgeen hij aanvoerde zonder enige overweging voorbij kon worden gegaan.

3. Ten onrechte wordt in punt 2.11 van de uitspraak overwogen:

"De stelling van verzoeker dat hij op grond van artikel 8, onder f, Vw, rechtmatig verblijf had tot aan de beslissing op bezwaar van 27 juni 2007, volgt de voorzieningenrechter niet."

Toelichting

Zie de aanvulling in beroep d.d. 2 september 2007. punt 2 na de letter e (op blz. twee) van die aanvulling. Dat op basis van de aanvraag (art. 8 Vw. aanhef en onder f) en gedurende de behandeling van het bezwaarschrift (art. 8 Vw. aanhef en onder g) rechtmatig in Nederland verbleef volgt (gegeven het begunstigende beleid m.b.t. zogeheten '14-1 brieven' strekkende tot vrijstelling van de verplichting over een machtiging tot voorlopig verblijf te beschikken) direct uit de wet en de brief van 21 februari 2007 spreekt van 'perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf' als 'bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard'.

4. Ten onrechte wordt overwogen als opgenomen onder punt 2.12 van de uitspraak. De inhoud daarvan dient als hier ingelast en herhaald te worden beschouwd.

Toelichting.

Appellant verwijst naar hetgeen hij in de aanvulling in beroep d.d. 2 september 2007 onder punt 4 op bladzijde drie heeft aangevoerd. Appellant blijft van mening dat horen met het oog op de sinds 21 februari 2007 bestaande invulling van het beleid had dienen plaats te vinden en dat, nu dat niet plaatsvond, de hoorplicht is geschonden.

Op grond van het bovenstaande vraagt appellant het hoger beroep gegrond te verklaren met zodanige verdere beslissingen als U in goede justitie oordelend, zal vermenen te behoren, waartoe, volgens volgens appellant behoort een beslissing m.b.t. de griffierechten en de proceskosten van beroep en hoger beroep.

gemachtigde
(M. J. Mons)

